

РЕШЕНИЕ

№ 19661

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3262**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7 във вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано след отмяна на Решение № 15090/20.08.2024 г. по адм.д. № 7748/2023 г. на АССГ, III-то отд. , 10-ти с-в с Решение № 2727/18.03.2025 г. по адм.д. № 10826/2024 г. на ВАС, Осмо отделение и делото е върнато за разглеждане от друг съдебен състав на АССГ, и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК са дадени указания по разглеждане на новото дело. Конкретно са дадени указания за обсъждане на жалбата по същество, доколкото с отмененото решение на АССГ, по жалба на „Б. Т. ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № П-22221423039931-004-001/10.03.2023, издаден от орган по приходите при ТД на НАП- С., в частта на прихващането с изискуеми публични задължения за периода м.01.2014-м.11.2017г.вкл., изменен с решение за поправка № П-2221423064369-134-001/05.04.2023г., потвърден с Решение № 724/01.06.2023г. на директора на дирекция “Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП, АПВ е обявен за нищожен, което не е прието за правилно от ВАС и делото е върнато за разглеждане на жалбата по същество.

Като съобрази гореизложеното настоящият състав приема следното:

Предмет на обжалване пред административния съд е бил АПВ № П-22221423039931-004-001/10.03.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с Решение за поправка № П-222214230643 69-134-001/05.04.2023 г., потвърден с Решение № 724/01.06.2023 г. на директора на дирекция ОДОП С., в частта, с която е извършено прихващане на вземане на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, формирано от законна лихва за забава в размер на 103 017.31 лв.,

с публични задължения на дружеството за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г.

С Решение № 242/20.02.2023г. на директора на дирекция ОДОП С. е отменен АПВ № П-22221422164315-004-001/13.10.2022 г., в оспорената част, с която е формиран мълчалив отказ за възстановяване на законна лихва върху сумата от 90 688.00лв., представляваща ДДС за възстановяване за данъчен период м. 06.2011 г. Въз основа на това решение, с Резолюция за извършване на проверка № П-2221423 03 9931-ОРП-001/23.02.2023 г., издадена от началник сектор при ТД на НАП С., на И. В. А., на длъжност главен инспектор по приходите и Н. И. М. - главен инспектор по приходите, е възложено извършване на проверка на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, със срок на завършване 17.03.2023 г. Същата е приключила с издаването на спорния АПВ, издаден от посочените органи по приходите, с който е извършено прихващане на вземане на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, формирано от законна лихва за забава в размер на 103 017.31 лв., с публични задължения на дружеството за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г.

АПВ се оспорва като незаконосъобразен, поради прихващане на дължимата на жалбоподателя лихва за забава в размер на 103 017.31 лв., с погасени по давност публични задължения на дружеството за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при Централно управление на Национална агенция о приходите – [населено място] оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на РА с горесцитираното решение, постановено от него.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище по делото.

Жалбата е подадена в срока по чл. 129, ал. 7 във вр. чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на АПВ по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Относно валидността на процесния АПВ настоящият въпросът е решен с отменителното решение на ВАС, като е прието, че актът е валиден. Вас приема, че съгласно чл. 128, ал. 1, изр. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Процедурата е регламентирана с чл. 129 ДОПК, като ал. 1 от посочената норма, предвижда че прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. След подаване на искането по ал. 1 може да бъде възложено извършването на: 1. ревизия; 2. проверка, а актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия (чл. 129, ал. 2 и ал. 3 ДОПК). Видно от регламентацията, съдържаща се в посочените норми, законодателят не е предвидил императивно издаването на акт за прихващане или възстановяване от едно длъжностно лице – орган по приходите. Напротив, с чл. 128, ал. 1 ДОПК изрично е регламентирано, че прихващането на недължимо платени или събрани суми за данъци (каквото е разглежданият случай) се извършва от органи по приходите, като липсва изискване относно броя или конкретната им длъжност.

В разглеждания случай, в изпълнение на чл. 129, ал. 2 ДОПК е издадена Резолюция за извършване на проверка № П-2221423039931-ОРП-001/23.02.2023 г. на началник сектор при ТД на

НАП С., с която на двама главни инспектори по приходите при същата ТД, е възложено извършване на проверка на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД. Проверката е приключила със спорния АПВ, издаден от изрично оправомощените органи по приходите, които са материално компетентни съобразно нормата на чл. 128, ал. 1 ДОПК.

ВАС отново се мотивира, че на първо място горецитираните норми не предвиждат императивно специални изисквания относно състава или длъжностното качество на органите по приходите, които служебно или по искане на лице извършват прихващане или възстановяване. На второ място, с разпоредбата на чл. 129, ал. 2, т. 2 ДОПК е предвидена възможност за възлагане на проверка, като законодателят не уточнява спрямо орган или органи по приходите следва да е това възлагане. Същевременно, разпоредбите на чл. 129, ал. 1 и ал. 5 ДОПК, в които законодателят е използвал единствено число, вмениявайки определени правомощия на орган по приходите, не регламентират материалната компетентност на издателите на акт за прихващане или възстановяване. Правомощието да извършват прихващания с недължимо събрани суми за данъци и осигурителни вноски е вменено с чл. 128, ал. 1 ДОПК на органи по приходите, поради което изводът, че употребеното в чл. 129, ал. 1 и ал. 5 от законодателя единствено число обуславя липса на компетентност на повече от един приходен орган, е в пряко противоречие с посочената правна норма (чл. 128, ал. 1 ДОПК), регламентираща материалната компетентност на органите по приходите да извършват прихващане или възстановяване.

Гореизложеното обуславя извод за издаване на процесния АПВ от материално компетентни органи по приходите

Спорен по делото е въпросът, дали с процесния АПВ № П-22221423039931-004-001/10.03.2023 г., който безспорно установява, че на жалбоподателя се дължи лихва за забава в размер на 103 017.31 лв., законосъобразно е прихваната с безспорни публични задължения на жалбоподателя за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г., тъй като се навежда, че те са погасени по давност. Настоящият състав приема, че са правилни съображенията по административното решение, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Правилни са съображенията, че институтът на давността е с материално-правен характер и се изразява в срок, изтичането на който има за правна последица не погасяване на субективното право, погасява единствено възможността за принудителното му събиране от органите по приходите. Настоящият състав приема, че такова принудително събиране са не само способите по чл. 215 и следващите, но и прихващането, защото то се извършва едностранно от органите по приходите и има за правна последица погасяване на задължения. Прихващането е посочено като действие по изпълнението в чл. 223 от ДОПК. Следователно, ако публичните задължения на конкретно лице са погасени по давност, то прихващането от данъчната администрация с тях на задължения на последната към това лице, би било незаконосъобразно. Това е така, доколкото съгласно чл. 173, ал. 2 от ДОПК погасените по давност вземания се отписват служебно от данъчната администрация. Това не е направено с процесния АПВ, поради което възражението за давност е релевирано от жалбоподателя в производството по обжалване на акта по административен ред. Възражението не е уважено, доколкото решаващият орган приема безспорното, че жалбоподателят има неплатени публични задължения за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г., за които се прави възражението за давност. Безспорно е, че за събирането им е образувано изпълнително дело /ИД/ №[ЕИК]/2016 г. Решаващият орган взема предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2, предл. 2 от ДОПК, давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Решаващият орган цитира такива

действия по посоченото ИД, както следва:

- Съобщение за доброволно изпълнение № С 160022-149-0006114/21.12.2016 г. на основание чл. 221 от ДОПК.
- Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С 1600022-022-0057899/21.12.2016 г. – запор върху налични постъпващи суми по банкови сметки на длъжника.
- Запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК № С 1600022-146-0018948/21.12.2016 г. до С. ЖЕНЕРАЛ Е..
- Запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК № С 1600022-146-0018947/21.12.2016 г. до Ю. БЪЛГАРИЯ.
- Разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №[ЕИК]/2016 г. № С 170022-125-0081469/16.03.2017 г.
- Разпореждане за присъединяване изх. № 180022-[ЕГН]/15.08.2018 г. на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК.
- Разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №[ЕИК]/2016 г. № С 180022-125-036862/06.12.2018 г.
- Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение № С 1190022-029-0012282/27.03.2019 г.
- Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение № С 200022-029-0012282/04.08.2020 г.
- Разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №[ЕИК]/2016 г. № с 200022-125-0201533/24.08.2020.
- Искане вх. № 1453-001910/16.03.2017 г. от жалбоподателя за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, по което е издадено разпореждане изх. № С 170022-031-0001685/16.03.2017 г. от публичен изпълнител за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК.
- Издаване на удостоверение на жалбоподателя за наличие или липса на задължения, на основание чл. 87, ал. 6 от ДОПК, по искане на задълженото лице, където ясно са посочени задълженията по ИД №[ЕИК]/2016 г.

На база на горепосочените изпълнителни действия, решаващият орган приема, че към датата на издаване на процесния Акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № П-22221423039931-004-001/10.03.2023 г. , 5-годишният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за погасяване на публичните задължения на жалбоподателя за периодите м. 01.2014 г. - м. 11.2017 г. не е бил изтекъл. Не всички от гореизброените изпълнителни действия, обсъдени съвкупно и безкритично, от решаващия орган, са от естество да прекъснат давността по смисъла на чл. 172, ал. 2, предл. 2 от ДОПК, според който, давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Относими са доводите на жалбоподателя, които релевират на ТР № 7/15.04.2021 г. на ВАС, което дава задължителни указания до съдилищата по тълкуване на законите, че давността се прекъсва по реда на чл. 172, ал. 2, предл. 2 от ДОПК с предприемането само на така нар. същински действия по принудително изпълнение, посочени в чл. 215, ал. 1, т.т. 1-3 от ДОПК. Видно от гореситираните изпълнителни действия, такива са само двата запора от 2016 г. и С тях, на основание чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК във вр. чл. 228 от ДОПК и двете разпореждания за изпълнение на запорни съобщения от 2019 г. и 2020 г. Следователно, 5-годишната давност за най-старото задължение за 2014 г. е започнала да тече януари 2015 г. и е щяла да изтече януари 2020 г. Давността, обаче е прекъсната със запорите 2016 г. , от който момент е започнала да тече нова 5-годишна давност, която е щяла да изтече 2021 г. Преди изтичането на този срок давността е прекъсната отново с двете разпореждания за изпълнение на запорни съобщения от 2019 г. и 2020 г. , за да се продължи до 2025 г. Процесният акт за прихващане е от 10.03.2023 г. , поради което следва да се приеме, че е издаден в рамките на удължената давност, поради прекъсване и в

рамките на абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, която за най-старото задължение за 2014 г. е щяла да изтече през 2025 г. Следователно, прихващането е законосъобразно извършено с непогасени по давност вземания.

В заключение следва да се посочи, че съдът не приема възражението на жалбоподателя, че е лишен от право на защита в рамките на изпълнителното дело, доколкото изпълнителните действия не са му съобщавани. Съгласно разпоредбата на 202, ал. 1 от ДОПК запорът се налага чрез връчване на съобщение на банката, а не на длъжника. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието. Следователно, в конкретния случай действията по заповиране на банкови сметки се обжалват от съобщението. Следва да се приеме, че жалбоподателят е бил известен за изпълнителните действия спрямо него по процесното ИД, доколкото сам той е подал искане вх. № 1453-001910/16.03.2017 г. за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК /л. № 126 от делото/, по което е издадено разпореждане изх. № С 170022-031-0001685/16.03.2017 г. от публичен изпълнител за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК. Също така, на жалбоподателя е издадено удостоверение за наличие или липса на задължения, на основание чл. 87, ал. 6 от ДОПК, по негово, където ясно са посочени задълженията по ИД №[ЕИК]/2016 г. Това са факти, които изключват основателност на доводите на жалбоподателя, че не е бил известен за изпълнителните действия спрямо него и съответно е бил лишен от защита срещу тях.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът приема, че жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят 15 824,14 лв. разноски /по 5 000 лв. възнаграждение за юрисконсулт за три инстанции и 824,31 лв. за ДТ за производството пред ВАС/.

Прилагайки чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК, съдът взема предвид константната практика на ВАС, основана на [Решение от 23 ноември 2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16](#) на СЕС относно приложението на [чл. 101 § 1 ДФЕС](#) във връзка с [чл. 4, пар. 3 ДЕС](#) и с [Директива 77/249/ЕИО](#) на Съвета от 22 март 1977, че адвокатското възнаграждение, съответно възнаграждението за юрисконсулт, може да бъде намалено под минимумите на чл. 36 от ЗАДв във вр. чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. , когато определеният размер на възнаграждението е прекомерен съобразно фактическата и правна сложност на делото. Същите съображения са изложени и в решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22 , "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени

съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноси за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим.

Настоящото дело е с определена неголяма фактическа и правна сложност /съобразява се периода на погасителната давност при безспорни факти/. Минималното адвокатско възнаграждение по цитираната наредба възлиза на 8 770,69 лв. – на размера, който съдът приема за относим към фактическата и правна сложност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХЪВРЛЯ жалбата на „Б. Т. ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № П-22221423039931-004-001/10.03.2023, издаден от орган по приходите при ТД на НАП- С., в частта на прихващането с изискуеми публични задължения за периода м.01.2014-м.11.2017г.вкл., изменен с решение за поправка № П-2221423064369-134-001/05.04.2023г., потвърден с Решение № 724/01.06.2023г. на директора на дирекция “Обжалване и данъчно- осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА жалбоподателя „Б. Т. ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, сумата от 15 824,14 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.